

Το πέρασμα λίλη Λαμπρέλλη ο πέρασμα πέντε γυναικών

Media: ΕΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ Page: 20 Published at: 05-03-2022
Author: Surface: 223.5 cm² Circulation: 0
Subjects:

τών που μέσα στις δεκαετίες καταγράφκαν σε βιβλία και στον τύπο -ένας από τους Αϊβαλιώτες αυτούς είναι και ο Ηλίας Βενέζης, το λογοτεχνικό έργο του οποίου φώτισε πολλές πτυχές της ιστορίας-, ιστορικά γεγονότα, μνήμες

Λίλη Λαμπρέλλη

**Το πέρασμα.
Αϊβαλί - Μυτιλήνη, 1922**

**(εικονογράφηση:
Κατερίνα Βερούτσου)**

Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα 2022,
σελ. 150

Το πέρασμα πέντε γυναικών και ενός μωρού -γιαγιά, μάνα, τρία μικρά κορίτσια κι ένα αβάφτιστο αγόρι- από το Αϊβαλί στη Μυτιλήνη, το 1922, με βάση πραγματικές μαρτυρίες. Οι επτά άντρες της οικογένειας έμειναν πίσω και δεν άφησαν κανένα ίχνος, σαν να τους ρούφηξε η γη.

Αυτό το πέρασμα μοιάζει με τις ματριόσκες, τις ρώσικες κούκλες-φωλιές που η καθεμιά τους κρύβει πολλές μικρότερες, γιατί όσο ανοίγεις τις φωλιές της ιστορίας, τόσο βρίσκεις ότι τα κατακωνιασμένα περάσματα είναι πολλά. Η βασική αφηγήτρια είναι η μεγαλύτερη από τα τρία κορίτσια, η Ελένη, εννιά χρονών εκείνη τη σημαδιακή χρονιά.

Υλικά του μικρασιατικού αυτού αφηγήματος αποτέλεσαν η μυθοπλασία, μαρτυρίες Αϊβαλιω-

από τις οικογένειες των παππούδων της συγγραφέα και η πανταχού παρούσα στη ζωή της προφορική παράδοση.

Τα παραπάνω είναι για το νέο βιβλίο της συμπατριώτισσάς μας εκλεκτής συγγραφέως Λίλης Λαμπρέλλη, το οποίο αφιερώνει «Στους Αϊβαλιώτες παππούδες της, στις Μυτιληνιές γιαγιάδες της, στα εγγόνια της, στου όπου γης ξεριζωμένους που κρατήθηκαν γερά από την ανθρωπιά τους»

Το βιβλίο χωρίζεται σε 13 κεφάλαια με τους παρακάτω τίτλους: Ακούω ακόμα τη φωνή της, Η πιο παλιά ιστορία της οικογένειας, Κουλουράκια και αντοχή, Η υποδοχή, τίποτε δεν έγινε, Γίναν πολλά μαζί, Απώλειες, Κηδεία χωρίς ταφή, Το πέρασμα, Στο νησί, Είμαστε στην Ελλάδα, Τέλος καλοκαιριού του 1933, Επίλογος,

Μικρό δείγμα γραφής: «Ξέρεις, κι οι καημοί λιγοστεύουν και χάνονται. Στην αρχή, μοιάζουν με θεόρατα κύματα από τσιρίδες που πλησιάζουν, έρχονται και μας ξεκουφαίνουν, κυριεύουν ολόκληρη τη ζωή μας, κι ύστερα σιγά σιγά ξεμακραίνουν, ώσπου, σαν έρθει το πλήρωμα του χρόνου, βουλιάζουν πίσω από τον ορίζοντα και δε μας ταράζουν πια».